

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/92/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2312010085
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2312010085.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. D. XXX/XX, B. - D. E., pre pokračujúci zločin neodvedenie dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta voči rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 26.4.2023, sp. zn. 2T/17/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.1.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 26.4.2023, sp. zn. 2T/17/2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovaného A. B. (ďalej len „obžalovaný“) za vinného z pokračujúceho zločinu neodvedenie dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, a to na skutkovom základe uvedenom v napadnutom rozsudku, pričom obžalovaný sa skutkov dopustil v období od mesiaca august 2009 do mesiaca marec 2010.

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa § 277 odsek 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písmeno j), § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona a § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý mu bol podľa § 51 odsek 1, § 49 odsek 1 písmeno a) a § 51 odsek 2 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu 5 rokov s probačným dohľadom. Podľa § 51 odsek 2 odsek 4 Trestného zákona bola obžalovanému uložená povinnosť zamestnať sa resp. preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie. Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti výkonu funkcie štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti v trvaní 2 roky.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžaloba na okresný súd bola podaná dňa 30.1.2012. V roku 2022 prišlo k zmene zákonného predsedu senátu, na čo okresný súd vykonal po nesúhlase obžalovaného so zmenou senátu dokazovanie znova.

Z vykonaného dokazovania výpoveďami uvedených svedkov a listinných dokladov mal okresný súd za preukázané, že obžalovaným boli uplatnené neoprávnené nadmerné odpočty DPH v celkovej výške 307.701,- eur, avšak reálne vyplatená bola suma 248.547,99 eur, čo okresný súd upravil aj v skutkovej vete. Okresný súd mal za preukázané, že obžalovaný si zadovážil faktúry vystavené na fiktívne obchody, tieto zahrnul do účtovníctva, a na základe nich potom boli podávané na daňový úrad daňové priznania obchodnej spoločnosti, v ktorej bol obžalovaný konateľom. Sumy nadmerných odpočtov DPH v krátkom čase po prípise týchto súm na účet spoločnosti obžalovaný hotovostne vyberal z účtu, a to aj vo vysokých sumách.

Okresný súd pri ukladaní trestu zohľadnil, že obžalovaný posledných 10 rokov nebol trestaný (v registri trestov má dve osvedčené odsúdenia z roku 2011 a 2012) a za priestupky v doprave bol postihnutý 5 krát,

príčom je zamestnaný ako vodič z povolania. U obžalovaného súd nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť a zistil jednu poľahčujúcu okolnosť - vedenie riadneho života pred spáchaním skutkov. Obžalovanému sa tak upravovala trestná sadzba vo výmere 7 rokov až 12 rokov s poukazom na § 38 odsek 3 Trestného zákona na 7 rokov až 10 rokov a 4 mesiace. Okresný súd mal za to, že na naplnenie účelu trestu je možné obžalovanému pri aplikácii ustanovenia § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona ukladať trest odňatia slobody v trvaní 3 roky s podmieňnym odkladom výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom v trvaní 5 rokov, teda za uloženia najdlhšej možnej skúšobnej doby. Podľa okresného súdu probačný dohľad po dobu 5 rokov nad správaním obžalovaného je plne spôsobilý, spolu s uloženou povinnosťou legálne si zaobstarávať prostriedky na živobytie, pôsobiť na obžalovaného tak, aby viedol riadny život a trestnej činnosti sa už v budúcnosti nedopustil. Okresný súd považoval v danom prípade zákonom ustanovenú trestnú sadzbu v rozmedzí 7 rokov až 10 rokov a 4 mesiace vzhľadom na okolnosti skutku, osobu obžalovaného a čas, ktorý uplynul od spáchania skutkov takmer 13 rokov za neprímerane prísnu, preto obžalovanému ukladal trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Keďže trestné stíhanie obžalovaného v tejto trestnej veci trvá už skoro 12 rokov, čo je v danom prípade horná hranica základnej trestnej sadzby, ukladanie prísnejšieho trestu odňatia slobody nepovažoval okresný súd za účelné ani dôvodné na ochranu spoločnosti.

Obžalovanému bol súčasne uložený trest zákazu činnosti výkonu funkcie štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti v trvaní 2 roky, keďže žalovanej trestnej činnosti sa obžalovaný dopustil v rámci výkonu takej funkcie.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „prokurátor“) podal odvolanie čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného, a obžalovaný sa vzdal práva na podanie odvolania.

Prokurátor podané odvolanie odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu dňa 7.6.2023 a namietal v ňom aplikáciu § 39 odsek 1 Trestného zákona, na použitie ktorého neboli podľa jeho názoru splnené zákonné podmienky. Taktiež nesúhlasil s výmerou uloženého trestu odňatia slobody s podmieňnym odkladom jeho výkonu, nakoľko tento považoval za neprímerane a neodôvodnene mierny.

Okresný súd zdôvodnil mimoriadne níženie trestu dĺžkou konania. Skutočnosť, že obžalovaný bol po spáchaní skutkov v danej veci dva krát právoplatne odsúdený, avšak tieto odsúdenia má zahľadené, okresný súd vyhodnotil ako okolnosť v prospech obžalovaného. Podľa prokurátora v prípade obžalovaného ide o recidivistu, pričom ani zahľadenie odsúdení, či okolnosť, že obžalovaný pracuje, nemôže byť dôvodom na mimoriadne zníženie trestu.

Prokurátor namietol, že okresný súd jednostranne posúdil dĺžku konania tak, že túto zavinil súd, avšak nevysporiadal sa s tým, či k tejto svojim správaním neprispel obžalovaný. Prokurátor poukázal na nekritický postoj obžalovaného, ktorý spáchanie skutkov po celý čas popieral, aj na skutočnosť, že škoda, ktorú obžalovaný svojim konaním spôsobil presahovala sumu 248.000 eur.

Prokurátor taktiež namietol, že okresný súd bez odôvodnenia neuložil obžalovanému trest prepadnutia majetku podľa § 58 odsek 2 Trestného zákona, hoci obžalovaného odsúdil za trestný čin, ktorého právna kvalifikácia spadá pod predmetné ustanovenie. Obžalovaný pritom nadobudol majetok v rozsahu 248.547,99 eur, keďže nadmerné odpočty DPH vyberal z účtu práve obžalovaný.

Prokurátor navrhol napadnutý rozsudok zrušiť vo výroku o treste a obžalovanému uložiť primeraný a zákonný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Ak by krajský súd vzhľadom na mimoriadne zníženie žiadal uložiť obžalovanému primeraný a zákonný nepodmiernený trest odňatia slobody a zároveň aj trest prepadnutia majetku.

Obžalovaný sa k odôvodneniu odvolania prokurátora písomne nevyjadril.

Spisový materiál bol predložený Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní prokurátora dňa 17.7.2023.

Za účelom prejednávania odvolania prokurátora nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 16.1.2024, na ktoré sa dostavil obžalovaný a prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava.

Obžalovaný k odvolaniu prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že vie len o jednom predchádzajúcom odsúdení, a to má zahľadené, je zamestnaný, stará sa o rodinu, má zdravotné problémy, nepije, nefajčí a peniaze míňa len na rodinu. Taktiež namietol, že prokurátor sa mimo pojednávania rozprával s jeho svedkom.

Krajský súd dokazovanie na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu žiadala s ohľadom na skutočnosti uvedené v podanom odvolaní napadnutý rozsudok zrušiť a uložiť obžalovanému zákonný nepodmienečný trest odňatia slobody spolu s trestnom prepadnutí majetku.

Obžalovaný žiadal, aby s ohľadom na to, že má školopovinné deti a nič úmyselne nerobil, mu bol potvrdený podmienený trest, pričom poukázal aj na to, že na pojednávania okresného súdu chodil aj keď bol práceneschopný.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 odsek 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal len prokurátor vo vzťahu k výroku o treste v neprospech obžalovaného, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora vo vzťahu k výroku o treste nie je dôvodné.

Okresný súd správne základnú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody podľa § 277 odsek 4 Trestného zákona v trvaní od 7 do 12 rokov upravil tak, že znížil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu na 10 rokov a 4 mesiace podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona pri zistení jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j) Trestného zákona a nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti. Obžalovaný pred spáchaním skutkov v danej trestnej veci, teda pred rokom 2009, nebol súdne trestaný a v registri priestupkov nemal žiadny záznam.

Okresný súd odôvodnil mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona v prvom rade dĺžkou konania, a poukázal aj na okolnosti prípadu a pomery obžalovaného, čo však bližšie nerozvedol, okrem toho, že poukázal na beztrestnosť obžalovaného pred spáchaním skutkov v danej veci a to, že je zamestnaný.

V danom prípade bolo potrebné dôsledne vyhodnotiť všetky okolnosti prípadu, prípadne pomery obžalovaného pre aplikáciu ustanovenia § 39 odsek 1 Trestného zákona, a to s poukazom na to, že skutky sa stali od augusta 2009 do marca 2010, obžaloba na okresný súd bola podaná dňa 30.1.2012, pričom prvý krát bolo vo veci rozhodnuté okresným súdom až dňa 26.4.2023, teda po viac ako 13 rokoch od spáchania skutkov a po viac ako 11 rokoch od podania obžaloby.

Prokurátor namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s tým do akej miery prispel svojim správaním k dĺžke konania obžalovaný. Z obsahu spisu vyplýva, že v priebehu rokov 2012 až 2021 sa opakovane obžalovaný ospravedlňoval z pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti, avšak okresný súd túto skutočnosť bez ďalšieho dlhodobo toleroval bez vykonania akýchkoľvek procesných krokov smerujúcich

k zabezpečeniu prítomnosti obžalovaného na pojednávaní, keďže bez jeho prítomnosti nebolo možné vo veci konať. Okresný súd opakovane odročoval pojednávania na neurčito, pričom sám obžalovaný oznamoval ukončenie práceneschopnosti, a až potom okresný súd vytyčil ďalšie pojednávanie. Bolo teda možné prihliadnuť aj na to, že opakovaným ospravedlňovaním sa obžalovaného, sa konanie predĺžilo, nebolo však možné akceptovať tak dlhodobú nečinnosť okresného súdu vo vzťahu k tomu, že nevyužil žiadne procesné možnosti na zabezpečenie účasti obžalovaného na hlavných pojednávaniach, pričom nešlo o skutkovo a právne náročnú vec, ktorú by nebolo možné skončiť v primeranej lehote, najmä s prihliadnutím na to, že po poslednej zmene predsedu senátu, kedy dokazovanie začalo odznova bola daná trestná vec rozhodnutá v priebehu pol roka na treťom hlavnom pojednávaní. Z uvedeného je zrejmé, že na celkovej dĺžke konania na súde sa podieľal podstatnou mierou okresný súd, a to aj s prihliadnutím na to, že medzi niektorými pojednávania uplynul viac ako rok (obžaloba podaná v januári 2012 a prvé hlavné pojednávanie sa konalo až v apríli 2013 a ďalšie až v apríli 2014, či konanie hlavného pojednávania v máji 2020 a potom až v septembri 2021), pričom aj medzi ďalšími pojednávania boli opakovane obdobia viac ako pol roka nečinnosti. Celkovo postup okresného súdu v danej veci možno hodnotiť ako neefektívny, nesústreďený a nezodpovedajúci zložitosti veci, čo viedlo k tomu, že prvé rozhodnutie vo veci bolo vyhlásené až dňa 26.4.2023, teda po viac ako 13 rokoch od spáchania skutkov.

S ohľadom na tieto skutočnosti bolo dôvodné mať za to, že tu existujú výnimočné okolnosti prípadu, pre ktoré by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje u obžalovaného aj trest kratšieho trvania pod dolnou hranicou trestnej sadzby v zmysle § 39 odsek 1 Trestného zákona. Prihliadnuť bolo potrebné najmä na veľmi dlhú dobu konania, predovšetkým pred súdom, kedy nebolo možné celkovú dĺžku konania pripísať v podstatnej miere zavineniu obžalovaného, preto bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona.

Podľa § 2 odsek 7 Trestného poriadku, každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa čl. 6 odsek 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného, ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je i v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania. Účelom trestného konania je predovšetkým to, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní a výnosy z trestnej činnosti boli odňaté, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb.

Primeranosť dĺžky konania je aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „Súd“) posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre Súdu, akými sú zložitnosť prípadu, chovanie sťažovateľa a chovanie štátnych orgánov, poprípade čo je pre sťažovateľa v stávke. Súd v žiadnom zo svojich rozhodnutí nekonkretizoval „všeobecne záväznú“ dobu, ktorú by bolo možné za primeranú lehotu považovať.

Dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obžalovaného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom s obmedzením uvedeným v ustanovení § 39 odsek 3 Trestného zákona.

Krajský súd sa stotožnil s uloženým trestom odňatia slobody vo výmere 3 roky okresným súdom, ktorý bol obžalovanému podľa § 51 odsek 1 s použitím § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona podmienčne odložený na skúšobnú dobu 5 rokov ako s trestom primeraným a zákonným s poukazom na mimoriadne okolnosti prípadu spočívajúce v dĺžke konania, ktorý trest považoval z hľadiska účelu trestu za dôvodný, nakoľko takto uložený trest obžalovanému zabráni v ďalšom období v páchaní trestnej činnosti a povedie

ho k tomu, aby viedol riadny život. Obžalovanému bola v rámci probačného dohľadu uložená povinnosť zamestnať sa, čo má prispieť k tomu, aby mal obžalovaný pravidelný príjem, a nedopúšťal sa majetkovej trestnej činnosti.

Prokurátor v odvolaní taktiež namietal, že obžalovaný bol po spáchaní skutkov v danej veci dva krát právoplatne odsúdený. K uvedenému krajský súd uvádza, že z registra trestov obžalovaného a lustrácie v registri Generálnej prokuratúry je zrejmé, že obžalovaný bol v roku 2012 právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 2 sp. zn. 4T/86/2009 okrem iného aj za trestné činy sprenevery a podvodu na podmienený trest odňatia slobody, ktorý mu bol 2.1.2023 odpustený amnestiou, pričom skutky spáchal v roku 2001 až 2005, a v roku 2014 bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 6T/18/2006 za trestný čin neodvedenia dane na podmienený trest odňatia slobody, v ktorého skúšobnej dobe sa osvedčil, pričom skutky spáchal v roku 1998. Obžalovaný teda skutky, za ktoré bol v roku 2012 a 2014 právoplatne odsúdený, spáchal ešte pred tým, než sa dopustil skutkov v danej trestnej veci, teda obžalovaný sa po roku 2010 nedopustil konania, za ktoré by bol odsúdený, na čo treba prihliadať v tom smere, že po spáchaní skutkov v danej trestnej veci, teda po roku 2010 obžalovaný už viedol riadny život, čo umožňovalo vyhodnotiť tak, že na ochranu spoločnosti už nie je potrebné obžalovanému ukladať nepodmienený trest odňatia slobody, keďže počas takmer 14 rokov sa už nedopustil protiprávneho konania, za ktoré by bol odsúdený. Čo sa týka priestupkov, tak obžalovaný po spáchaní skutkov v danej trestnej veci spáchal 5 priestupkov v doprave menej závažného charakteru, čo v zásade nesvedčí o nevedení riadneho života obžalovaným.

Ukladanie prísnejšieho a nepodmieneného trestu odňatia slobody ako navrhol prokurátor, krajský súd nepovažoval za dôvodné, keďže obžalovaný sa od roku 2010 nedopustil trestnej činnosti, za ktorú by bol odsúdený (skutky v odsúdeniach z roku 2012 a 2014 spáchal obžalovaný do roku 2005), preto možno mať dôvodne za to, že aj na ochranu spoločnosti pred obžalovaným bude postačovať trest odňatia slobody podmienenčne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom spolu s trestnom zákazom vykonávať funkciu štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ktoré tresty sú primerané a zákonné, zohľadňujúce všetky okolnosti prípadu aj pomery obžalovaného, ako i čas, ktorý uplynul od spáchania skutkov.

K prokurátorom namietanému neuloženiu trestu prepadnutia majetku, ktorý mal byť ukladaný podľa § 58 odsek 2 Trestného zákona, krajský súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný skutky pokračujúceho zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona spáchal v období od augusta 2009 do marca 2010, teda trestnosť činu bolo potrebné posudzovať a trest ukladať podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania činu, pokiaľ by neskorší zákon nebol pre obžalovaného priaznivejší.

Podľa § 58 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom do 31.8.2010, trest prepadnutia majetku súd uloží bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1, ak odsudzuje páchatel'a za spáchanie trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2, 3 alebo 4, trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297 alebo trestného činu prijímania úplatku podľa § 328 ods. 2 alebo 3 alebo § 329 ods. 2 alebo 3 alebo terorizmu a niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419 a bude preukázané, že páchatel' nadobudol majetok alebo jeho časť z nelegálnych príjmov.

Zo znenia ustanovenia § 58 odsek 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov vyplýva, že súd nemusel obligatórne ukladať trest prepadnutia majetku za spáchanie trestného činu podľa § 277 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona. Obligatórne ukladanie trestu prepadnutia majetku podľa § 58 odsek 2 Trestného zákona za trestný čin podľa § 277 Trestného zákona bolo do Trestného zákona doplnené až s účinnosťou od 1.9.2010, aj to za predpokladu, že páchatel' nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou alebo z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti.

Čo sa týka prípadného fakultatívneho ukladania trestu prepadnutia majetku podľa § 58 odsek 1 Trestného zákona, tak podľa tohto ustanovenia v znení účinnom do 31.8.2010, trest prepadnutia majetku môže súd uložiť vzhľadom na okolnosti spáchaného trestného činu a pomery páchatel'a, ak páchatel'a odsudzuje na trest odňatia slobody na doživotie alebo ak ho odsudzuje na nepodmienený trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorým páchatel' získal alebo sa snažil získať majetkový prospech veľkého rozsahu alebo ktorým spôsobil škodu veľkého rozsahu. V danej trestnej veci tak neboli splnené podmienky ani fakultatívneho ukladania trestu prepadnutia majetku, keďže obžalovanému nebol

ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody, nespáchal obzvlášť závažný zločin ani nešlo o škodu veľkého rozsahu.

Z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre ukladanie trestu prepadnutia majetku v danej trestnej veci podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov, okresný súd správne neukladal obžalovanému tento druh trestu, a keďže prokurátor takýto druh trestu ani nenavrhol v záverečnej reči, nemal okresný súd ani dôvod odôvodňovať jeho neuloženie.

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol. Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 odsek 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.